

i den christne Kirke, at Vedkommende besvare et saadant Spørgsmaal med sit Ja, at man gjør det afhængigt af dette Ja, om han virkelig skal fremtræde som den, der kommer til at udøve en bestemmende Indflydelse paa Bestyrelsen af Menighedens Anliggender, og jeg tvivler ikke om, at Mangfoldige ville afholde sig, netop af den Grund, fra at udøve nogen bestemmende Indflydelse, at de ikke kunne besvare et saadant Spørgsmaal med et Ja. Jeg er ikke selv Dp-havsmænd til dette Forslag. Jeg fandt det i en af de indkomne Betænkninger, men jeg har grebet det med Begjærighed. Jeg havde længe og sorgløst søgt og arbejdet paa, hvorledes jeg skulde løse denne Vanskelighed, som det forekommer mig er løst ved dette Forslag. Kan man løse denne Vanskelighed paa en anden Maade, kan man løse den paa en helbigere Maade? Ja, der skal ikke Noget være mig fjærrere. Denne Sag er mig sandelig altfor vigtig, til at jeg i den Henseende skulde holde paa Lovforslaget, fordi det er fremlagt i en vis bestemt Skikkelse af mig. Jeg behøver neppe at forstikke, at et hvilket som helst Bidrag, der maatte kunne ydes til disse Forholds helbige Ordning, med allerstørste Velwillie og Taknemmelighed vil blive modtaget af mig, men man gaar ikke hen og affærdige et saadant Forslag med at sige, at de saa skulde lade sig contentere om. Jeg synes ikke, at det er den passende Maade at behandle det paa, som har været Gjenstand for en saa alvorlig Overveelse, som dette har været. Det kan være passende i Aviserne at bruge saadanne Udtryk, men det forekommer mig, at det lidt stemmer med den Alvor, hvormed den ærede Taler iøvrigt har behandlet denne Sag. Den ærede Taler sagde, at naar det var betegnet her i Lovforslaget som et Hovedformaal, at arbejde for, at den christelige Kjerlighedens Aand kan faae Maaderum i Menighederne, var det en Floffel. Men hvor kan han sige, at det er en Floffel? Hvad bliver da ikke til en Floffel? Er Meningens dermed, at

det ikke skulde være ærligt og alvorligt meent, og troer han da ikke, at det kun er efter nogle Overveelse, at de Udtryk, som netop her ere brugte, ere komne ind. Skulde han ikke kunne indsee, at man netop lader ligge udenfor til en friere Virksomhed, hvad der staar i nærmere Berørelse med Troesslivet, og idet der er Tale om at organisere et saadant Menighedsraad, netop holder sig til den udadgaende Virksomhed, paa ingen Maade fordi man misfender, at det maa have sin Støtte i et indre Troessliv, men fordi man antager, at det er netop veiledende og styrkende at henvise Menighedsraadens Virksomhed til at godtgjøre i det Ud-vortes deres, indvortes Troessliv? Jeg troer ikke, at den ærede Taler derved og ved at kalde Sligt for Flostler tilintetgjør eller bibringer Noget den Overbeviisning, at ikke det, som her er foreslaet, har været Gjenstand for en samvittighedsfuld og alvorlig Overveelse.

Den ærede Talers Bemærkning om, at Menighedsraadens Medlemmer skulde vælges af Menigheden er imidlertid ikke ganske rigtig. Det er kun Halvdelen, som skal tilveiebringes ved umiddelbart Valg. Præsten vælger den ene Tjerdedeel og Menighedsraadet den anden Tjerdedeel. Det er altsaa ikke saa lidt forskjelligt fra hans Fremstilling. Det undrer mig, at den ærede Taler gik ud fra, at Menighedsraadens Medlemmer skulde vælges allesammen ved umiddelbart Valg af Menigheden; jeg veed ikke, om han har overseet dette, maaskee har han ladet sig vildelede ved den noget afvigende Bestemmelse i det oprindelige Udkast. Den ærede Taler ansøgte endelig en Bemærkning om, hvor de, der have løst Sognehaandet, skulde høre hen. I den Henseende lader Lovudkastet ingen Tvivl tilbage. De have deres Rettigheder i det Sogn, hvori de opholde sig. Saaledes som hele Lovven om Sognehaandets Løsning er stillet, knytte de sig ikke til en fremmed Menighed, men til en fremmed Menigheds Præst.